

טומקה

א. צ'ארושין

הנה גור אחד – אוכל וישן. ממנו יגדל
עצלן.
והגור הזה – כעסן. נובח ומתחיל לריב
עם האחרים. לא אקח אותו. אינני
אוהב כלבים רעים.
זזה עוד יותר גרוע. זה נצמד לכולם,
אבל לא רב אלא מתלקק. מכלב כזה
יכולים לקחת את הכל שנצוד.
בזמן הזה לגורים יוצאים שיניים והם

ראיתי פעם כלב אצל צייד. הוא היה
כזה – אוזניים ארוכות, זנב קצר.
הצייד סיפר שהכלב נבון מאוד, הולך

אתו לצייד, מתנהג יפה, לא כעסן.
ויש ממנו גורים. לכו וטראו אותם.
והלכנו אתו.
הגורים קטנים, רק לא מזמן למדו
ללכת.
חשבתי "מי מהם יהיה לי לעוזר
בצייד? איך לדעת מי מתאים ומי לא
יתאים?"

למקום שבו הסתרתי את המקל. חש
בו.

שמחתי. חשבתי "הנה זה יהיה צייד!
מכלב כזה הצייד לא יצליח להסתתר."
קראתי לו טומקה. והתחלתי לגדל לי
עוזר.

אוהבים ללעוס דבר מה. אחד הגורים
לעס מקל. לקחתי לו את המקל
והסתרתי. האם הוא ירגיש בו או לא?
הגור התחיל לחפש. הוא רחרח אצל
כל הגורים האחרים. לא, המקל לא
אצלם. לא, לא מצא. העצלן ישן,
הכעסן נובח, השלישי מלקק את
הכעסן, משכנע אותו לא ללעוס.
והנה הוא התחיל לרחרח והולך

הבטן, אחר כך עד הצוואר ובסוף כולו.
רואים רק את קצה הזנב מעל פני
המים. שיחק, שיחק ואחר כך קפץ
החוצה והתחיל להשתעל, להתעטש,
להתנער. כנראה הוא ניסה לנשום
במים והמים נכנסו לא לפה ולאף.
את האבן לא מצא.
ואז לקחנו כדור וזרקנו למים.
טומקה תמיד שיחק בכדור. היה זה
המשחק האהוב עליו.

הלכנו לטייל ולקחנו את טומקה אתנו.
שמתי אותו בתיק כדי שלא יתעייף.
באנו לאגם, ישבנו על החוף והתחלנו
לזרוק אבנים, מי יזרוק רחוק יותר. את
התיק עם טומקה שמנו על הדשא. ואז
הוא יצא מהתיק, ראה איך האבן
נופלת למים ורץ לשם.
רץ טומקה על החול, חלש, מגושם,
רגליו שוקעות בחול. ניגש למים, שם
רגליו במים ומסתכל חזרה עלינו.
"לך, טומקה, אל תפחד. לא תטבע."
טומקה ניכנס למים. ראשית כל עד

כשטומקה ישן הוא נובח תוך שינה,
נאנח, ולפעמים מניע את הרגליים
כאילו הוא רץ לאן שהוא.
הילדים שאלו אותי:
"למה טומקה נובח" הרי הוא ישן!"
"הוא רואה חלומות" ענית.
"איזה?"
"כנראה חלומות שלו, של כלבים. על
הצייד, על חיות הבר, על הציפורים.
בן-אדם לא חולם חלומות כאלה."
"זה מעניין" אמרו הילדים.
הם עמדו סביב טומקה והסתכלו איך

הכדור נפל למים, הסתובב ונעצר.
מונח על פני המים כמו על רצפה
חלקה.
טומקה הכיר את צעצוע האהוב ולא
התאפק, רץ למים, רץ ומיילל.
אבל לא מכניס את אפו למים. הלך,
הלך ואחר כך שחה. הגיע עד הכדור,
תפס אותו בשיניים וחזר אלינו.
כך הוא למד לשחות.

ואז טומקה ילל, בכה.
"תתעורר, טומקה! אחר הוא יאכל
אתך!"
"מי יאכל?" שאלתי.
"הדוב! טומקה רוצה לריב אתו. והדוב
כזה איום! טומקה לא יכול להתמודד
אתו."

הוא ישן.
וטומקה ישן, ישן ופתאום ילל בקול
דקיק.

שאלתי את הילדים:
"מה הוא רואה בשינה? הבנתם?"
"הבנו" אמרו הילדים "הוא ראה
ארנבון קטן."
טומקה ישן עוד קצת ונפנף ברגליים.
"הנה" אמרו הילדים "טומקה רץ."
"אחרי מי הוא רץ?"
"לא אחרי מי אלא מעז. הוא ראה
אותה והיא נוגחת."

